

Kæpheste er farlige

At være luthersk, 5.

Luthersk kirkevækst fokuserer på nådemidlerne.

Af Reidar Puggaard Poulsen, missionskonsulent i LM.

Forskellige ting kan blive så vigtige for os, at vi finder vores identitet i dem. Vi kan samle mange mennesker, uden at de bliver ført til tro, hvis den korsfæstede ikke er det primære.

I de første kapitler af Paulus' første brev til menigheden i Korinth skriver Paulus om de splittelser, han har hørt, der er i menigheden. Nogle hævder, at de tilhører Paulus, andre at de tilhører Apollos eller Kefas eller Kristus.

Paulus er alvorligt forskrækket over deres måde at tænke på. Tænk, at de kan sidestille Paulus, Kefas og Apollos med Kristus!

Ikke forførende retorik

I brevet forklarer han, hvilken strategi han benyttede, dengang han var hos dem, og de kom til tro. En strategi, som overhovedet ikke gav dem grund til at ville tilhøre en Paulus-klike i menigheden.

Forførende retorik eller demonstration af høj menneskelig intelligens kan måske skabe synlige resultater i form af flere personlige tilhængere, men den slags fravalgte Paulus i Korinth, fordi han ville holde sig til det, som Gud har valgt at frelse mennesker ved.

Paulus prædikede Kristus som korsfæstet. Det forargede jøderne, og grækerne fandt det tåbeligt. Alligevel var det forkyndelsen af Kristus som korsfæstet, der førte jøder og grækere i Korinth til tro, fordi Guds Ånd virkede gennem de ord.

Paulus' strategi var altså at gøre sig fuldstændig afhængig af, at Guds kraft virkede gennem ordene om Kristi kors. Det er strategien for luthersk kirkevækst.

Formen frelser ingen

Vi kan nemt snydes til at tro noget andet.

I nogle sammenhænge kan kendte eller velformulerede prædikanter samle mange mennesker, andre steder er det måske lange prædikener, der er 'in'. Nogle steder den gode musik, eller måske fraværet af musik.

At ville følge i de gamles fodspor har en meget stærk tiltrækningskraft i konservative kredse, mens fornyelse af form og sprog samler mange mennesker andre steder. Nogle steder er det den gode markedsføring, der giver tilhængere, andre steder er det livsstilspietisme, der sættes på.

Vi har alle sammen hver vores kæpheste, som vi ønsker at spænde for kirkevækstvognen. Det er dog farligt, for det kan, ifølge Paulus, gøre Kristi kors til tom tale.

Vi kan risikere at samle mange mennesker, uden at de bliver ført til tro! Derfor skal vi overveje, hvad det er, vi går op i. Vi skal finde ud af, hvor vi henter vores identitet!

Er vi Paulus-tilhængere? Apollos-tilhængere? Luther-tilhængere? Tilhængere af nye menighedsformer? Tilhængere af forfædrene? LM-tilhængere? Eller har vi vores identitet i den korsfæstede og opstandne Jesus Kristus?

De andre personer og sager kan være gode, men de må aldrig blive det primære, vi samles om.

Gud frelser ved sit ord

Bibelsk og luthersk tænkning om kirkevækst fokuserer på det middel, Gud har besluttet at frelse ved. I luthersk sprogbrug kalder vi det nådemidler.

Egentlig er der kun ét nådemiddel - ordet om korset, men ordet om korset formidles på flere måder. Dels gennem formidling af Bibelens hele budskab, dels gennem sakramenterne dåb og nadver.

Et fælles træk ved de tre nævnte nådemidler er, at vi har Guds løfter om, at han virker gennem dem, og at de har korset som centrum.

"Der er ikke noget galt i at tænke i strategier og gode metoder for vækst. Men det er ordet, vi hører, som former vores tro. Derfor er luthersk kristentro optaget af at være nådemiddel-tro. Det vil sige, at den betoner, at det er i Ordets, dåbens og nadverens nådemidler, vi møder Gud. Og der rækker han os evangeliets gave."

Fra vejledningen om *Luthersk Mission og kirkeligt samarbejde*.

2011.